

2. Prevederile de mai sus, atunci când sunt interpretate și în înțelesul articolului 3 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal, în situația în care o întreprindere este desemnată în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Directiva privind serviciul universal coroborat cu articolul 5 alineatul (1) litera (b) din directiva menționată (serviciu de informații telefonice complet), fără a i se impune să presteze în mod direct un astfel de serviciu utilizatorilor finali, permit statelor membre să impună întreprinderii desemnate obligații specifice:

- (a) să mențină și să actualizeze o bază de date completă care să cuprindă informații referitoare la abonați;
- (b) să pună la dispoziție, sub o formă care poate fi citită automat, conținutul unei baze de date complete cu informații referitoare la abonați, astfel cum este actualizată periodic, oricărei persoane care dorește să furnizeze servicii de informații telefonice accesibile publicului și liste ale abonaților telefonici (indiferent dacă persoana respectivă intenționează sau nu intenționează să ofere un serviciu de informații telefonice complet utilizatorilor finali) și
- (c) să ofere unei asemenea persoane baza de date în condiții echitabile, obiective, în funcție de costuri și nediscriminatorii?

- (¹) Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal), JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213.
- (²) Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru), JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195.
- (³) Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea), JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183.

Acțiune introdusă la 14 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-24/10)

(2010/C 63/64)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Karanasou-Apostolopoulou și G. Braun)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— constatarea faptului că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/46/CE (¹) a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 de modificare a Directivei 78/660/CEE a Consiliului privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale, a Directivei 83/349/CEE a Consiliului privind conturile consolidate, a Directivei 86/635/CEE a Consiliului privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare și a Directivei 91/674/CEE a Consiliului privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare sau, în orice caz, prin necomunicarea acestor dispoziții Comisiei, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2006/46 în ordinea juridică internă a expirat la 5 septembrie 2008.

(¹) JO L 224, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 143.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Korkein hallinto-oikeus (Finlanda) la 18 ianuarie 2010 — Bureau National Interprofessionnel du Cognac

(Cauza C-27/10)

(2010/C 63/65)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein hallinto-oikeus

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Bureau National Interprofessionnel du Cognac

Pârâți: Oy Gust. Ranin, Patentti-ja rekisterihallituksen valituslautakunta

Întrebările preliminare

1. Regulamentul (CE) nr. 110/2008⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1576/89 al Consiliului (denumit în continuare: „Regulamentul nr. 110/2008”) este aplicabil în cazul analizării condițiilor pentru înregistrarea mărcii care conține o indicație geografică protejată potrivit acestui regulament și care a fost solicitată la 19 decembrie 2001 și înregistrată la 31 ianuarie 2003?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, marca ce conține, printre altele, o indicație de origine protejată în temeiul Regulamentului nr. 110/2008 sau denumirea generică a acestei indicații și traducerea sa, și care este înregistrată pentru băuturi spirtoase care, în ceea ce privește, printre altele, metodele de producție și concentrația alcoolică, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de regulament pentru utilizarea respectivei indicații geografice de origine, trebuie respinsă ca urmare a încălcării articolelor 16 și 23 din Regulamentul nr. 110/2008?
3. Indiferent dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ sau negativ, o marcă precum cea descrisă la a doua întrebare trebuie considerată ca fiind de natură să inducă în eroare publicul, de exemplu cu privire la natura, la calitatea sau la proveniența geografică a produsului sau a serviciului, în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (g) din Prima directivă 89/104/CEE⁽²⁾ a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, înlocuită în prezent de Directiva 2008/95/CE⁽³⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (versiune codificată)?
4. Indiferent de răspunsul la prima întrebare, în măsura în care un stat membru a prevăzut, în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (a) din Directiva 89/104/CEE, ca unei mărci să îi fie refuzată înregistrarea sau, dacă este înregistrată, să poată fi declarată nulă când și în măsura în care utilizarea acestei mărci poate fi interzisă în temeiul unei alte legislații decât legislația privind mărcile din statul membru în cauză sau din Comunitate, poate fi exclusă înregistrarea unei mărci în cazul în care conține elemente ce încalcă Regulamentul nr. 110/2008 și pe baza cărora utilizarea acesteia poate fi interzisă?

Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Estonia**(Cauza C-39/10)**

(2010/C 63/66)

*Limba de procedură: estoniană***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: R. Lyal și K. Saaremäel-Stoilov, agenți)

Pârâtă: Republica Estonia

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că Republica Estonia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 45 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 28 din Acordul privind Spațiul Economic European întrucât nu a prevăzut în legislația sa posibilitatea de a acorda o scutire de impozit pe venit pentru particularii nerezidenți ale căror venituri totale sunt atât de reduse încât ar beneficia de scutirea de impozitul pe venit dacă ar fi contribuabili rezidenți;
- obligarea Republicii Estonia la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia a primit din partea unui cetățean estonian cu domiciliul în Republica Finlanda plângeri privind impozitul pe venitul din pensiile pentru limită de vârstă ce provin din Estonia. Persoana în cauză susținea că Republica Estonia nu a aplicat în cazul pensiei sale pentru limită de vârstă valoarea pragului obișnuit prevăzut pentru rezidenți, în limita căruia se aplică scutirea de impozitul pe venit și nici valoarea pragului obișnuit prevăzut pentru pensionari rezidenți, în limita căruia se aplică o scutire de impozit pe venit.

Persoana care a depus plângerea primește jumătate din venitul său sub formă de pensie din partea Republicii Estonia și cealaltă jumătate în calitate de pensie ce provine din Republica Finlanda. Venitul său este foarte redus și dacă ar fi primit totalitatea veniturilor sale de la unul și același stat membru, ar fi fost impozitat într-un procent mai mic sau nu ar fi fost impozitat.

⁽¹⁾ JO L 39, p. 16.

⁽²⁾ JO L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92.

⁽³⁾ JO L 299, p. 25.

Dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că, deși impozitarea directă ține de competența statelor membre, acestea trebuie să își exercite competența conform dreptului Uniunii Europene și să evite discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate.